

Весна Перић

ПИТАЈ МАЧКУ

комад у 20 једначина са 5 непознатих

Непознате:

УНА (26)

РАТКО (34), Унин брат

ТИЈАНА (33), Раткова пријатељица

МАРКО (43), Тијанин муж

АЛЕКСАНДАР (34), Ратков пријатељ

Дешава се у Београду, 2007.

Флешбекови из '80-их и '90-их.

Сценографија се састоји искључиво од једног кревета. У различитим сценама (једначинама) он симболизује различите функције, односе и ситуације.

Сви кревети су заправо исти кревет са променљивом висином и ширином. Прелазе једни у друге једноставним интервенцијама – ћебадима, постељином, јастуцима... Чак је и дечји кревет на спрат начињен од једног кревета подељеног на два и постављених један изнад другог, са мердевинама.

Једначина 1.
WHY DOES MY HEART FEEL SO BAD

АЛЕКСАНДАР лежи на кревету. То је једноставан кревет са металним решеткама и сиво-маслинасто-зеленим ћебетом. Види се да је АЛЕКСАНДАР у војсци. Разазнаје се у полусветлу, у ембрионалном је положају, у потпуности прекривен ћебетом. Најпре нешто мрмља, а затим скида ћебе с главе и виче.

АЛЕКСАНДАР:

Добро сам... Добро сам... ОК је, људи, добро сам. Скроз сам добро!

МУШКИ ГЛАС ИЗ OFF-А (виче из петних жила)

Војник Јовановић Александар! На рапоооорт!!!!

АЛЕКСАНДАР устаје, у гаћама је, али одмах навлачи униформу. Руке му се тресу, закопчава кошуљу. Испушта тешки кожни опасач, затим га неспретно угурава у војничку јакну. Поправља косу.

АЛЕКСАНДАР: (за себе)

Савршено сам у реду. Добро сам.

Једначина 2.
SMILE LIKE YOU MEAN IT

Црвена свилена постељина на великом кревету, као у скупоценом апарману или хотелској соби. УНА је скривена испод кревета. Улази

МАРКО. Баци поглед на празан кревет, осврће се околу. Изгледа да нема никог. Он скида своје сиво пословно одело. Остаје у чарапама, ципелама и гаћама. Погледа у гаће, покушава да измуља пенис тако да изгледа већи. Звони му мобилни телефон. Он погледа унаоколо и одговара на позив.

МАРКО:

Ћао... не, управо ми почиње састанак. Да... Па, два или три сата, вероватно. Да... Да, можеш да узмеш моја кола. Не смарај ме, купи шта год хоћеш. Добро. Морам да идем. Ћао.

Телефон му поново зазвони.

МАРКО:

Шта? Срање! Кад? Добро, враћам се до тада. Купи неко фино вино. Пусти сад дезерт! Ћао...

МАРКО окреће бројеве на телефону. Без одговора.

МАРКО:

Што ова кучка не одговара?

Он легне на кревет. Неко време пиљи у плафон. Окреће се на страну и лагано тоне у сан.

УНА устаје испод кревета. Носи сексу тамни доњи веш. Врисне.

УНА:

Кучка је хтела да те изненади, дркацијо!

МАРКО се тргне.

МАРКО:

Дај, Уна, престани да се понашаш као клинка. Довољно сам сморен И сјебан. Сломљен сам.

УНА:

Је л'? Па што не зовеш онда неког да те измасира?

МАРКО је љуби по врату и покушава да јој скине брусхалтер.

МАРКО:

А што бих? Кад већ имам и то и супер sex.

Fade out.

Једначина 3. LA VIE EN ROSE

Fade in.

МАРКО и ТИЈАНА су у спаваћој соби. ТИЈАНА је у полулежећем ставу, на кревету, поред ноћне лампе, ради на свом лаптопу. Обучена у спаваћицу, зачешљане косе. Куца нешто, и с времена на време баци поглед на МАРКА. Он скида своје ципеле, остављајући их на поду крај кревета, развезује кравату, скида кошуљу, раскопчава панталоне. Лагано се скида, одсутно.

МАРКО:

Мрзим ова одвратна окупљања и празне приче за вечером.
Глава ме растура...

ТИЈАНА:

Нисам ти тражила секс.

МАРКО:

Нисам ни мислио...

ТИЈАНА:

Баш ме чуди...

МАРКО:

И, како ти је прошао дан?

ТИЈАНА:
Опуштено.

МАРКО:
Аха.... Неки позиви са универзитета?

ТИЈАНА:
Неколико. Бостон, Монтреал... Беч... Цирих...

МАРКО:
Супер! И ја бих могао да скокнем до Цириха... ако добро прођу ови финансијски преговори.

ТИЈАНА:
Чекај... мени је потребно најмање две године истраживања... а ти би да 'скокнеш' до Цириха или Беча!

МАРКО:
Тијана, колико пута смо пролазили кроз ово? Не могу тек тако да одем. Не у ситуацији када се очекују избори. Сада, сада је прави тренутак за моју каријеру. Како не капираш? Ако ови са Запада одобре план који је Влада предложила, шта мислиш, ко добија унапређење? А шта значи то унапређење? Па путовања, чак и премештај у ...

Тијана затвара лаптоп и погледа га.

ТИЈАНА:
Шта се десило са човеком који је веровао да наука може да чини чуда?

МАРКО:
Причаш о алхемији. Она чини чуда. Наука је...

ТИЈАНА:
Заборавио си је... За тебе више не постоји.

МАРКО:

Ма, дај... Каква наука!. Важан је бизнис. Тако ти је то. Остављам ти све теорије овог света. Погледај се! Скроз си у томе...

ТИЈАНА:

Само сам слала мејлом предлог тезе у... Јоханесбург.

МАРКО:

Колико још градова по азбучном реду има...?

ТИЈАНА:

Одједном ти смета моја амбиција?

МАРКО:

Само шаљи... само шаљи...

Једначина 4.
Међуигра. Flashback
Ви-ви-ви! Ви-ви-ви! НА СТРАЖИ СМО МИ

Из офа се чују иконишне шпиге колажних дечјих ТВ емисија карактеристичних за Југославију осамдесетих – ‘Музички тобоган’ и ‘Недељни забавник’... Види се само светлост коју баца ТВ из десног угла собе.

У соби је дечји кревет на спрат, са мердевинама. УНА и РАТКО седе на горњем кревету, клате ногама. Одрасли глумци обучени су као петогодишња девојчица и тринаестогодишњи дечак.

УНА: (пева)

*Покажи шта знаш,
Тобоган је ваш!*

РАТКО:

Фрижидер празан...

УНА:
Умирем од глади...

РАТКО скаче с кревета на под.

РАТКО:
Шта хоћеш да ти нацртам? Банане?

УНА:
Чоколаде.

РАТКО:
Неее, опет!

УНА:
Па криза! Нема чоколада, само шећерне табле...

РАТКО:
Добро. Коју чоколаду?

УНА:
Ону што је мама добијала од странки из иностранства.
Оне... кугле с оним зеленим унутра...

РАТКО:
Марципан... Моцарткугле с марципаном.

УНА:
Да!

Док РАТКО црта по поду кредама у живим бојама, слике се пројектују на видео бим на рикванду. Моцартова биста и браон чоколадне куглице.

РАТКО:
Ево ти!

УНА:
И нешто да пијем!

РАТКО:

Узми кокту из фрижидера. 'Пиће ваше и наше младости'.

УНА:

Не волим је. Није права.

РАТКО:

Како није права кад је права!

УНА:

Није кока-кола!

РАТКО:

Па и не треба да буде кока-кола. То је оригинал.
Југословенски производ.

ТВ се одједном искључи.

УНА:

О, нееее! Опет нестала струја.

РАТКО:

Рестрикција. Реци чаробну реч. Можда струја дође са Мери
Попинс.

УНА:

"Supercalifragilisticexphialidocious!"... Што не долази?

РАТКО:

Немам појма. Где су свеће?

РАТКО пали две свеће, и прави гримасе при пламену.

УНА:

Немој. Јежим се!

РАТКО:

Бууууууу! Ко неће да гледа цртани у седам?

УНА:

Е па гледаћу га после! Када тебе не ради, нема ништа на њему. И нема ни цртаног. Када дође струја, можемо да гледамо...

РАТКО:
Је л' да?

УНА:
Да!... Мама и тата су рекли да ће доћи у седам...

РАТКО:
Седам, осам, девет, десет... Мора да су се негде изгубили...

УНА:
Изгубили? Они су велики, глупане! Одрасли се никад не изгубе.

Једначина 5. INERTIA CREEPS

АЛЕКСАНДАР лежи на психоаналитичарском каучу, у ембрионалном положају. ТИЈАНА стоји иза његових леђа. У дугој црној сукњи, косе скупљење у пунђу. Носи наочаре на пола носа. Бележи његове речи.

АЛЕКСАНДАР:
Толико сам покушавао. И покушавао. Да се уклопим. Чак сам покушао и са војском. Мислио сам да то могу да издржим, да је трпљење оно што даје снагу... Мислио сам тада ће мање болети. Мислио сам да ће та камелеонска стратегија да упали. Обично пали код нормалних људи.

ТИЈАНА:
Врло је дискутабилно шта је нормално. Покушајте да не вреднујете том категоријом.

АЛЕКСАНДАР:
Ја сада више немам проблем са сазнањем ко сам. Имам проблем са тим осећајем.

ТИЈАНА:

Често говорите: 'мислим'. А шта тачно осећате?

АЛЕКСАНДАР:

Страх. Да ће ме потпуно одбацити.

ТИЈАНА:

За кога мислите да ће вас одбацити?

АЛЕКСАНДАР:

Пријатељ из детињства. Мислиће да сам му све време радио иза леђа.

ТИЈАНА:

Покушајте да опишете све у вези са тим осећајем да мислите да му радите иза леђа.

АЛЕКСАНДАР:

Па како не разумете? Ово није случајна омашка. 'Иза леђа'!!!

ТИЈАНА:

Да ли је то ваша фантазија?

АЛЕКСАНДАР:

Не знам да ли је моја фантазија да имам секс са пријатељем из детињства кога нисам видео петнаест година. То је чудно. Нисам никада желео да имам секс са њим. Само сам желео да будем стално са њим, стално поред њега. Не иза њега, не испред њега. Поред њега. Зар је то немогуће?

ТИЈАНА:

Наравно да је могуће. Оно на чему сада морамо да радимо јесте да вашем пријатељу дате до знања ваш избор и...

АЛЕКСАНДАР:

Али, није ово избор, како не разумете? Није мој избор да у овој земљи будем хомо. Ко би нормалан то изабрао? Зашто у анализи никада не називате ствари правим именом?

ТИЈАНА:

Који термин бисте ви употребили?

АЛЕКСАНДАР:

Телесно-ментални склоп... Хомосексуални телесно-ментални склоп.

ТИЈАНА:

Добро. Шта тачно желите да кажете свом пријатељу?

АЛЕКСАНДАР:

Желим да му кажем ко сам... мислим, какав ми је склоп... Не, то неће ићи...

ТИЈАНА:

Шта неће ићи, разговор или такав термин?

АЛЕКСАНДАР:

Ништа. Ништа неће ићи.

ТИЈАНА:

У реду. Можда још није време да се поверите пријатељу.

АЛЕКСАНДАР:

Морам. Морам да га видим пре него што отпутујем у Сан Франциско. Зато што ће то вероватно бити заувек.

ТИЈАНА:

Покушајте да ваш први контакт не оптеретите поверавањем.

АЛЕКСАНДАР:

А шта ако се деси да када га видим осетим да сам стварно заљубљен?

ТИЈАНА:

Оставимо то за следеће виђење. Време нам је истекло.

Једначина 6.
LOVE WILL TEAR US APPART AGAIN

Кревет са црвеном постељином. УНА и МАРКО леже наги након секса, загрљени.

УНА:
Када се видимо сутра?

МАРКО:
Не знам. Можда се видимо а можда и не.

УНА:
Мислила сам да је то ствар слободне воље...

МАРКО:
Да ти испричам једну причу... У једну челичну кутију стави се маца. Поред ње је једна дијаболичка справица - Гајгеров бројач који мери радиоактивност, и зрнце неког радиоактивног елемента. За сат времена могуће је да се распадне један атом тог елемента и онда Гајгеров бројач, преко једног релеја... Пратиш ме?

УНА:
Аха...

МАРКО:
...активира отровни гас који угуши мацу. Али, можда и не дође до распада атома па је маца жива и здрава. Док не отворимо кутију, знамо само почетно стање, али не и шта се десило на крају. Теоретски, маца је и жива и мртва у исто време.

УНА:
Злостављање животиња... У ствари... Дobar трип. На чему ли је био тај лик?

МАРКО:

Шредингер? Не знам. Углавном, декадентно је живео с две жене у исто време. Јавно... Не, без зезања, то је чисто мисаони експеримент. Јако битан за квантну физику.

УНА:

Твоју стару љубав... Никад не причај садашњој девојци о бившој љубави. Али, лепа ти је љубав, морам да признам. Све је некако етерично и... вуче на бескрајне могућности... паралелне светове...

МАРКО:

Док је кутија затворена, мачка је и жива и мртва. Када се кутија отвори, универзум се цепа на један, у коме су посматрач и жива мачка, и други, у коме су...

УНА:

Посматрач и мртва маца... А да је није убила радозналост...

МАРКО:

Лепо је с тобом, знаш? Увек ме подсетиш на оно што сам некада волео, и у чему сам био добар.

УНА:

Не капирам што си напустио физику. Ја се никада не бих одрекла своје љубави и талента...

МАРКО:

Зато ми се и допадеш...

МАРКО пољуби УНУ у косу и устаје наг из кревета. Почиње да се облачи.

МАРКО:

А Хокинг је... знаш ко је Стивен Хокинг?

УНА:

Знам. Онај с цвикерима, у колицима, ‘црне рупе’, тако нешто...

МАРКО:

Једном је рекао: ‘Кад ми помену Шредингеру мачку, хватам се за пиштољ’.

УНА:

Да, и?

МАРКО:

Ма, то је интерна фора, парафраза неког немачког драмског писца, нацисте: ‘Wenn ich 'Kultur' höre, entsichere ich meinen Browning!’

УНА:

Немачки... како је то попаљиво. Могла бих те слушати сатима а да ме уопште није брига шта значи...

МАРКО:

У сваком случају, много му иде на живце све то са Шредингером. То је поента.

Једначина 7. I’M WAITING FOR THE MAN

ТИЈАНА лежи на софи, полунага, позира РАТКУ. Он је фотографише. Ратко је мршав и блед, лице му је младачко али коса је проседа. Носи једноставну белу кошуљу, тамни цинс, и ‘мартинке’.

ТИЈАНА:

Не разумем. Доктор је рекао да имам овулацију и... и све изгледа у реду, али... Замисли, десет година брака и ниједном! Ипак, био је један такорећи инцидент, можда је био спонтани или нешто тако, пре него што смо се венчали...

РАТКО:
Лакат... Мало подигни...

ТИЈАНА:
Овако?

РАТКО:
Аха...

РАТКО шкљоца из разних углова.

ТИЈАНА:
Чула сам за жену која је толико пута покушавала да затрудни, а онда је одустала и усвојила девојчицу. Три месеца касније, замисли! Затруднела! Прошао стрес. Релаксација. Када је мозак коначно прихватио то да је могуће да она постане родитељ, тело је осетило да слободно може да затрудни.

РАТКО:
Коса ти је другачија.

ТИЈАНА:
Кад ти кажем, нема шансе. Нема хормонских промена, нисам трудна.

РАТКО:
Опседнута си. Трудна си са опсесијом.

ТИЈАНА:
Бар нисам компулсивна. Још увек.

РАТКО:
Не бих био сигуран да сам на твом месту.

ТИЈАНА:
Волела бих да те видим у мојој кожи.

РАТКО:
Сама си то одабрала.

ТИЈАНА:

Није то био мој избор, него моја потреба, тада сам била заљубљена.

РАТКО:

Јасно...

ТИЈАНА:

Сада је то симбиотска веза. Не разумеш ти то. За тебе је увек постојало нешто више од љубави, неки врховни принцип... Никад конкретна особа, једна особа...

РАТКО:

Је л' да?

ТИЈАНА:

Да! Говорио си о променама, слободи, пробијању граница... да нисам Фројдијанац, описала бих те као акваријанску особу.

РАТКО:

Је л' то неки емоционални поремећај?

ТИЈАНА:

Нисам никад хтела да ти будем терапеут. Није ти потребан. Оно што сам хтела да кажем је... Нема везе...

РАТКО:

Реци, побогу!

ТИЈАНА:

Више би саосећао са мном када бих била у затвору због неког... протеста, него да се тресем док чекам резултате на клиници за вештачку оплодњу. Ето!

РАТКО:

'Неког' протеста?

ТИЈАНА:

Није важно, навела сам као пример... Заборави...

РАТКО:

Не, не... Па реци...

ТИЈАНА:

Било па прошло, кажем, заборави.

РАТКО:

Ти си стварно заборавила?

ТИЈАНА:

Не, нисам заборавила.

РАТКО:

Извини – потиснула си. Мора да си потиснула...

ТИЈАНА:

Нисам потиснула. Али никад нисам смела да се суочим. Ето. Носим то као издају, као неки крст.

РАТКО:

Можда сам сувише очекивао од тебе. Можда сам мислио да верујеш истом снагом као и ја. Али, јасно ми је. Опасна су то била времена. А ти ниси рођена за фајт на улици. У ствари, мислим да ја теби дугујем извињење.

ТИЈАНА:

Не, ја теби дугујем. То је за мене била кокетерија са револуцијом, а за тебе истина.

РАТКО:

За многе, не само за тебе.

ТИЈАНА:

Али ја сам била та која...

РАТКО:

У реду је, Тијана. Били смо најбољи пријатељи а онда је

дошао ‘неки протест’, ја сам ишао мало више преко црте...удаљили смо се. Мислим, ја сам и сам радио на томе да те удаљим, да те заштитим...

ТИЈАНА:

А онда сам упознала њега и....

РАТКО:

Па, ипак је он био нека фаца.... Ја сам био анархија...Он – мозак...

ТИЈАНА:

Хајде да...

РАТКО:

ОК, нећемо о томе...Ја барем имам привилегију да и даље говорим о томе кроз слике...Супер ће бити. Изложба.

ТИЈАНА:

Јеси смислио назив?

РАТКО:

‘Afterlife’. У поднаслову – ‘10 Years of Disembodiment’.

Једначина 8.
Међуигра. Flashback
ПЛАНЕТА ДОСАДЕ

УНА и РАТКО су у дечјој соби са креветом на спрат. Сада имају по 8 односно 16 година. Играју их исти, одрасли глумци. Једу парчиће пике. Из офа се чује карактеристична шпица ТВ Дневника 2 из ‘80их. Види се само светлост ТВ-а у углу.

OFF: (Душанка Калањ или Омер Карабег)

Добро вече, поштовани гледаоци. Рат између Ирака и Ирана, карактеришу сукоби који се све више заостравају....

УНА:

Пица ти је испала безвезе. К'о хлеб. А и кечап је кисео.

РАТКО:

Шшшшшш... Није кечап него сок од парадајза.

УНА:

И качкаваљ се скроз истопио.

РАТКО:

Добро, следећи пут ти тражи паре па те водим у 'Снежану'.

УНА:

Нећу. Добијемо паре па ти купујеш оне глупе апарате.

РАТКО:

Нећу, обећавам. Сад имам три па ћу један да продам. Јеси појела већ једном?

УНА:

Ево ти. Не могу више.

РАТКО:

Добро, после Дневника да идеш на спавање, је л' јасно? Ја излазим.

УНА:

А где?

РАТКО:

У град.

УНА:

А с ким?

РАТКО:

'Ајде престани већ једном! Досадна си к'о пролив...

УНА:

Је л' могу и ја?

РАТКО:

Рекао сам да идеш на спавање. Јасно?

УНА:

Је л' могу да гледам Програм Плус?

РАТКО:

Не може, почиње тек у поноћ.

УНА:

Плизим те...

РАТКО:

Добро, шта има вечерас?

УНА:

Бени Хил. И 'Магла'.

РАТКО:

Бени Хил може, ово друго прескочи.

УНА:

Што? Је л' се љубе?

РАТКО:

Не љубе се. Само прескочи.

Једначина 9.

EVEN BETTER THAN THE REAL THING

ТИЈАНА и МАРКО имају секс на брачном кревету. Секс је бучан, животињски. МАРКО брзо свршава и стровали се поред ТИЈАНЕ.

МАРКО:

Какво је олакшање кад не морам да пазим...

ТИЈАНА:
Молим?

МАРКО:
Ма, ништа, кажем... Безвезе... Давно нисмо имали секс. Баш ми је пријало...

Марков телефон зазвони.

МАРКО:
Хало? Ко је? (Тијани) Нико се не јавља...

Телефон понови зазвони.

МАРКО:
Хало? Ма, педеру, набијем те ја на курац мало!

ТИЈАНА:
Марко!!!

МАРКО:
Извини. Нико се не јавља, а скривена је идентификација. Дешава се већ пар дана... По десет пута дневно... Почиње мало да ме... да ме плаши...

ТИЈАНА:
Ваљда би мене требало да плаши то што ти стално звони телефон...

МАРКО:
Је л' мислиш да нешто кријем?

ТИЈАНА:
Не знам. Је л' треба да кријеш?

МАРКО:
Слушај, неко се изгледа зајебава, мораћу да цимнем неког из мурије да провере сигнал. Или да променим број...

ТИЈАНА:

Дотле је дошло?

МАРКО:

Тијана, озбиљан сам. Кад ти кажем, десет пута дневно најмање, и ујутру, док сам на састанцима...

Зазвони фиксни телефон. Звони упорно. ТИЈАНА и МАРКО се гледају и нико не подиже слушалицу

Fade out.

Једначина 10.
ALL THAT YOU CAN'T LEAVE BEHIND

АЛЕКСАНДАР масира УНУ која лежи на кревету за масажу.

УНА:

Добро си ти пек'о занат доле на острвима...

АЛЕКСАНДАР:

Аха. На маторим бабама.

УНА:

А-а! Ејџизам! Јеси се видео с Ратком?

АЛЕКСАНДАР:

Нисам још.

УНА:

Још ниси откад си допутовао из Грчке?

АЛЕКСАНДАР:

Не.

УНА:

Ма, он је ионако намћор... Нисмо се чули месецима...

АЛЕКСАНДАР:
Шта је, и даље се гложите?

УНА:
Иста крв, јебига...

АЛЕКСАНДАР:
И, како онај матори кога јебеш?

УНА:
Грозан си. Прво, није матор, а друго...

АЛЕКСАНДАР:
Не јебете се, само размењујете нежности три године...

УНА:
А као друго... не бих била са њим да ти ниси геј. Јеботе, од свих људи на свету, баш ти си морао да будеш геј!

АЛЕКСАНДАР:
Стварно? Па што не рече раније, можда и не бих био геј...

УНА:
Стварно. Како би ми живот био једноставнији!

АЛЕКСАНДАР:
Веруј, и мој би био.

УНА:
Знам те од кад сам се родила и не би ме било блам да било шта кријем. Не бих се правила паметнијом или фаталнијом него што јесам.

АЛЕКСАНДАР:
Је л' да?

УНА:
И пошто све знаш о мени...

АЛЕКСАНДАР:

Брзо би нам постало досадно.

УНА:

Не! Трудила бих се да сваким даном будем све боља. Овако само из штека вадим неке фасцинације.

АЛЕКСАНДАР:

Чекај, никад му ниси...?

УНА:

Рекла? Да га волим? Па нисам. То су глупости. Кажем ти, само овако је могло да опстане.

АЛЕКСАНДАР:

Па не мораш баш тим речима рећи некоме да га волиш. Ето, ти си мени малопре управо то и рекла. Тако надркано си ми рекла. Ниједно твоје писмо није вредно овог признања!

УНА:

Ма, јеби се!

УНА устаје са кревета, потпуно је нага, али свесна да њено тело Александру није објекат. Огрће се лагано чаршавом и седа на под, пали цигарету.

УНА:

Зашто увек само ја мељем о својој вези, а ти се стиснеш к'о нека стипса?

АЛЕКСАНДАР седа поред ње.

АЛЕКСАНДАР:

Немам везу. Рекао бих ти.

УНА:

А што сви гејеви имају фантазије о хетеро мушкарцима?

АЛЕКСАНДАР:

Не знам. Није ми рекла.

УНА:
Ко?

АЛЕКСАНДАР:
Терапеуткиња.

УНА:
А је л' се десило оно... оно што се увек деси са терапеутом?
Оно кад се вежеш... трансфер...

АЛЕКСАНДАР:
Некако јесте... Јебига...

УНА:
Па, ето, то ми причај. И то је нека веза.

АЛЕКСАНДАР:
Није забавно. Веруј. А и не треба да се прича о својој
терапији.

УНА:
THERAPIST је исто што и THE RAPIST. А?

АЛЕКСАНДАР:
Не. Ова је скроз cool.

УНА:
Ништа не прича, је л' да? Видиш, и ја бих могла мало код
ње. Биће та нека сепарација па не знам како то да хендлам...

АЛЕКСАНДАР:
Е, 'ајд' мало за промену причај као да се нешто догађа
теби, а не неком другом... Каква, бре, сепарација? Опет га
остављаш?

УНА:
Није смешно.

АЛЕКСАНДАР:

Дај искулирај тог типа...

УНА:
Ионако одлазим.

АЛЕКСАНДАР:
Хоћеш да палимо заједно?

УНА:
Не. Ово морам сама. А ти идеш у геј Меку па ми мало гупо да те пратим к'о нека пудлица.

АЛЕКСАНДАР:
Не сери. Како мислиш сама да идеш?

УНА:
Имаћу шке. Пууууно.

АЛЕКСАНДАР:
Дефиниши пуно.

УНА:
Стварно пуно.

АЛЕКСАНДАР:
Чекај, давао ти је кеш?

УНА отвара своју шкрињу и даје је АЛЕКСАНДРУ. Он претура по њој.

АЛЕКСАНДАР:
Препотопски прстен, комада један.

УНА:
Пет сома. Процењен.

АЛЕКСАНДАР:
Огрлица Лаура Бјађоти, комада један...

УНА:

Седам. Има рубин. Проверила на нету.

АЛЕКСАНДАР:

Роберто Кавали доњи веш, један тиграсти, један лаванда чипка, неотпаковани... Сића...

УНА:

Два сома.

АЛЕКСАНДАР:

Нови ајпод! Два Гига!

УНА:

Добро, 'ајде, поклањам ти га.

АЛЕКСАНДАР:

Чекај, мекинтош лаптоп!

УНА:

Мислила сам да ће ми стварно требати. Поменула сам му да бих наставила дизајн и...

АЛЕКСАНДАР:

Два сома... Чекај, шта је ово? Неки сертификат... и мапа. Сазвежђе које је добило име по теби???

УНА:

Имаш и то на нету. Пошто је проклети космос бесконачан, сазвежђа има колико хоћеш, и још више... Искешираш око петсто еврића за једно сазвежђе и даш му име некога кога јако волиш па му то као, поклониш. Изначиш на мапи.

АЛЕКСАНДАР:

Тип је невероватан. Почине да ми се свиђа. Офуцане форе с накитом, па онда сајбер гацети па онда... трас! Чиста метафизика! Ал' то не можеш ником да продаш.

УНА цепа сертификат и мапу.

УНА:

Јебе ми се за сазвежђе кад никад неће оставити жену...

АЛЕКСАНДАР:

А ово?

УНА:

Од часова. Сома и по.

АЛЕКСАНДАР:

Солидно за почетак. А куда би ти ?

УНА:

Исланд.

АЛЕКСАНДАР:

Тамо нико жив не иде!

УНА:

Баш зато. Тамо сам добродошла..

Једначина 11. UNDER PRESSURE

ТИЈАНА је обмотана само белим пешкиром, изашла из купатила. На ногама има фротирске папуче. Седи на кревету, посматра своје обнажене листове. Болно врти вратом. Звоно. Тијана устаје да отвори. Излази са сцене, потом улази а за њом бојажљиво АЛЕКСАНДАР, носећи са собом коферче.

АЛЕКСАНДАР:

Извините, стварно нисам могао да претпоставим.

ТИЈАНА:

Хм... да. Ни ја нисам. Ово никако не ваља. Уђите. Не могу с врата да вас вратим а не можемо ни да... Мало је и од мене непромишљено да тражим масера преко огласа. Потпуни апсурд.

АЛЕКСАНДАР:

Коначно почнем нешто да радим, кад оно... Стварно ми је јако непријатно. Боље да одмах одем.

ТИЈАНА:

Сачекајте. Морамо да се договоримо за даљи ток терапије. У новонасталим околностима мења се читав сетинг, а и не смете да ме видите овако.

АЛЕКСАНДАР:

Знате да ми то ништа не значи...

ТИЈАНА:

Мислим, смете, али да више не будем ваш терапеут.

АЛЕКСАНДАР:

Не смета ми, стварно.

ТИЈАНА:

Сметаће вам. Са друге стране, ако нагло прекинемо терапију... није ни то у реду. Мораћу да поразговарам са колегама.

АЛЕКСАНДАР:

Не, не смета ми јер сам хтео да вам на следећој сеанси кажем да сте већ довољно урадили за мене, и да сам направио велики помак. И да... И да треба да наставим сам. Знам, рећи ћете да је то мој панични страх од напуштања и одбацивања, страх да ме ви први не одбаците као терапеут, па онда, ја, као, то урадим пре вас... читао сам ја о томе, код вас сам стигао већ полу-печен...

ТИЈАНА:

Само да се обучем, па можемо да наставимо.

АЛЕКСАНДАР:

Не, не морате да се облачите, само ме не прекидајте, добро је овако.

ТИЈАНА неко време застане у недоумици, а онда се врати и седне на кревет.

ТИЈАНА:
Реците.

АЛЕКСАНДАР:
А шта вас тачно боли?

ТИЈАНА:
Врат па низ леву лопатицу...

АЛЕКСАНДАР:
Добро. Ипак се обуците. Шијацу се ради у одећи. Без уља...
Лезите.

Једначина 12.
Међуигра. Flashback
СЕЈМЕНИ ДОЛАЗЕ

УНА седи у дечјој соби, кревет на спрат је нешто другачији, она је на горњем спрату, шминка се, чупа обрве. На доњем кревету су разбацане њене ствари, гардероба, шминка.
Има 16 година.
Улази РАТКО. Носи фотоапарат, обучен у 'вијетнамку' и 'мартинке'.
Из офф-а се чује заглушујућа бука ометања Другог Дневника шерпама и лонцима.

РАТКО:
Је л' знаш где је она ћалетова гас-маска?

УНА:
О, откуда ти у топлом родитељском дому?

РАТКО:
Знаш где су кључеви од подрума?

УНА:
Је л' ти изгледам к'о да знам?

РАТКО:
А где се ти то спремаш?

УНА:
Па за протест.

РАТКО:
Молим?

УНА:
За протест. Не само да су тамо најбоље рибе него и најбољи фрајери. Шта ме гледаш? Мислиш да је са шеснес' рано за sex?

РАТКО:
Да се ниси мрднула одавде, јасно?

УНА:
Не сери.

УНА скаче с кревета и навлачи ципеле са штиклом.

РАТКО:
Кажем ти, не мрдај, бацили су сузавац!

УНА:
Е, 'ај' о'лади мало. Дођеш овде једном у недељу дана и трипујеш да си неки ауторитет. Пали, бре!

РАТКО је одгурне на кревет.

РАТКО:
Да се ниси мрднула!

РАТКО истрчава. Чује се гласно закључавање браве.
УНА трчи за њим и нестаје са сцене.
Из офф-а се чује како лупа на врата.

УНА:
Врати ми кључеве, скоте!

Једначина 13.
UNFINISHED SYMPATHY

РАТКО качи развијене фотографије изнад софе – детаљи Тијаниног ока, руку, ногу, бутина, стопала. Пуши, слуша *Раммонес*.

Улази АЛЕКСАНДАР.

РАТКО се окреће, неко време посматра АЛЕКСАНДРА, затим скочи са софе, потрчи ка АЛЕКСАНДРУ, загрли га и подигне у одушевљењу. Александру је непријатно и лагано излази из загрљаја.

РАТКО:
Хеј, ти!

АЛЕКСАНДАР:
Хеј...ти...

РАТКО:
Смрдиш овде два месеца, педеру, и никако да свратиш...

АЛЕКСАНДАР:
Смрдим...

РАТКО:
Чуо сам се са Уном... Шта, сад сте најбољи ортаци?

АЛЕКСАНДАР:
Немогуће је с њом бити најбољи ортак. А и ти, не видиш се с њом месецима.

РАТКО:
Ајде лепо седи. Шта ћеш да попијеш?

АЛЕКСАНДАР му даје кесу са флашом пића.

АЛЕКСАНДАР:

Ово је за тебе. Смоковача. Грчка. И стави кафу.

РАТКО:

Важи, сад ћемо ко пичкице да пијемо слатки бренди...

АЛЕКСАНДАР:

Пичкице...?

РАТКО:

Не знам, волео бих да лоцирам тренутак када си почео да пијеш слатку ракију... И када ти је у ствари постало мука да пијемо пиво испред драгстора и да...

АЛЕКСАНДАР:

Је л' би то нешто променило у нашем односу... то сазнање.. тај тренутак...?

РАТКО:

Па... не знам... Већ се довољно променило то што се нисмо видели ни чули годинама... које су мени биле најважније... А теби?

АЛЕКСАНДАР:

Мени су биле најважније оне пре...

РАТКО:

Спремам изложбу, знаш...

АЛЕКСАНДАР:

Аха... Видим... Је л' ово све једна жена?

РАТКО:

Једна. Једина.

АЛЕКСАНДАР:

А, тако...

РАТКО:

А ти? Причај.

АЛЕКСАНДАР:
Знам ли је?

РАТКО:
Не, упознао сам је касније, после твог одласка.

АЛЕКСАНДАР:
Волиш је?

РАТКО:
Чекај, не сећам се да смо икад ти и ја...

АЛЕКСАНДАР:
Тачно, нисмо никад, ти и ја... говорили о женама на тај начин.

РАТКО:
Са деветнаест не знаш баш много о љубави.

АЛЕКСАНДАР:
Знаш... знаш... ако желиш да знаш...

РАТКО:
О чему ти то?

АЛЕКСАНДАР:
Реци ми... ти си стварно мислио да је мене ћале послао у Грчку да ме склони од рата?

РАТКО:
Отишао си јер си могао. Ми који нисмо, борили смо се да тај пакао престане.

АЛЕКСАНДАР:
Ја сам понео тај пакао са собом.

РАТКО:
И сад стварно очекујеш да ти верујем да си ти живео у

паклу бринући за све нас док ми нисмо имали хлеба да једемо?

АЛЕКСАНДАР:

Знао сам да није требало да долазим...

АЛЕКСАНДАР креће ка излазним вратима.

РАТКО:

Враћај се овамо. Ако не расправимо сада...

АЛЕКСАНДАР:

Немаш ти појма, Ратко, шта је пакао. И боље што не знаш...

РАТКО му притрчава и хвата га за јакну.

РАТКО:

Мамицу ти... размажену, педерску! Пичко једна!

АЛЕКСАНДАР га баца на земљу, рву се по поду. РАТКО удари Александра песницом по лицу. АЛЕКСАНДАР устаје, крвавог лица. Потом седне на под и почиње да јеца.

РАТКО:

Који ти је курац сада?

АЛЕКСАНДАР:

Сада видим да је туча много боља од секса... Права катарза...

РАТКО:

Видиш, никада ми ниси рекао... како и с ким је било први пут?

АЛЕКСАНДАР:

С тобом... с тобом је било први пут... Мислим, туча... Увек су тукли мене. Сада сам се ја тукао.

РАТКО:
Чекај, полако...

АЛЕКСАНДАР:
С тобом сам први пут осетио да ће то бити то, и да ћу само тако бити ОК, али опет, нисам смео да прљам нас, разумеш, нисам смео.

РАТКО:
Стани, јесам ли нешто пропустио?

АЛЕКСАНДАР:
Пропустио си моје гутање 10 ексера и испирање желуца. И некако сам мислио, благо теби, бесомучно се јебеш с неким манично-депресивним рибама зато што је тамо негде, јако близу, тај јебени рат и та смрт, и не осећаш ништа, само осећаш тај дигнути курац, и јебе ти се где сам ја тада....

РАТКО:
О чему ти причаш, човече?

АЛЕКСАНДАР:
О чему говоримо кад говоримо о љубави, ето о чему...

РАТКО:
Чекај, ти... ти си...

АЛЕКСАНДАР:
Пичкица. Пичкетина. Педерчина...

РАТКО:
Јеботе, одрасли смо заједно.

АЛЕКСАНДАР:
Баш зато. Лакше ми је било да...

РАТКО:
Да то поделиш са непознатима на нету, само зато што имате исто сексуално опредељење, је л'?

АЛЕКСАНДАР:

То није опредељење. Нисам се ја определио. А и плашио сам се како ћеш реаговати. Не можеш то да капираш.

РАТКО:

И онда запалиш на петнаест година, и сем пар писама Уни, мејлова и неке белетристике – ништа од тебе, човече! Да запалиш к'о нека пичка... Да пропустиш све оно кроз шта смо ми пролазили овде... Извини, нисам мислио на геј пичку него... Извини. У шоку сам. Ето.

АЛЕКСАНДАР:

Доле, у Грчкој, на топлом сунцу... Тражио сам... Најбољи од свих могућих светова... Сећаш се, у школи смо се увек препирали око...

РАТКО:

Најбољег и најгорег. Ти си увек веровао у овај други.

АЛЕКСАНДАР:

Човече, најбољи од свих могућих светова! А и дан данас не знам разлику између могућег и вероватног.

РАТКО:

Могуће је ствар хтећа и срца. Вероватно је ствар математике.

АЛЕКСАНДАР:

Па у шта ти верујеш?

РАТКО:

Све више верујем у то друго.

АЛЕКСАНДАР:

Стварно не тражим ништа.

РАТКО:

Али ја тражим. Мислио да... да, ако можеш, некако поведеш Уну са собом. Да се прво време... Ма, безвезе... Не

треба нико да се брине о њој иако зна да прави срања...
Неће да ми каже где хоће да оде.

АЛЕКСАНДАР:
Уфиксирала је Рејкјавик. Скупила неку кинту.

РАТКО:
Тачно сам знао!

АЛЕКСАНДАР:
Пробаћу. А ти? Имаш ти неки план?

РАТКО:
План? Немам ја план. Ја сам само некакав део божанског
плана и перверзно уживам у неизвесности.

АЛЕКСАНДАР:
Да ли сам ја ту негде чуо ту реч 'Бог'?

РАТКО:
Само припази на њу. Молим те.

АЛЕКСАНДАР:
Хоћу. Чувај се.

АЛЕКСАНДАР га грли.

РАТКО:
Јебем ти матер педерску!

РАТКО и АЛЕКСАНДАР се смеју.

Једначина 14. HERZELEID

Затворска ћелија. Чисти бели зидови, хируршки бело светло. Затворски
кревет сличан војничком, само има белу постељину. МАРКО седи на
кревету, у ишчекивању. Улази УНА. Гледа унаоколо.

УНА:

Ово је, дакле, ВИП апартамент за секс посете. Cool. Мислила сам да ћу те затећи у пругастој гардеробици. Штета. То је тако попаљиво. А и нема сперме по зидовима. Свеже окречено. Нема ни рецки. Мислим, рецки које значе дане, а не рибе. Много стерилно. Како овде уопште може да се вам се дигне?

МАРКО:

У чему је твој проблем?

УНА:

Проблем је што сам пре могла да помислим да ће те сјebати твоја жена а не творца, морону! Што сам те чекала данима и ниси се јављао. И што треба нешто важно да ти кажем.

МАРКО:

Шта се с тобом десило? Хеј! Ма, дај, то је срање. Класична намештаљка. Палим одавде, само је питање дана.

УНА:

Ма, важи. Ово треба да гледам као проширење сексуалних искустава. На ком сте најбизарнијем месту имали секс? Или – о ком месту за секс фантазирате? Заборави. Нема тога више.

МАРКО:

Долази овамо! Уна, потребна си ми!!!

УНА:

Није долазила?

МАРКО:

Потребна си ми.

УНА:

Није долазила, значи...

МАРКО:

Уна, изаћи ћу за који дан, молим те, само буди ту! Буди ту за мене, молим те!

УНА:

Сад, сад си се сетио то да ми кажеш?

МАРКО:

Шта, као ниси знала?

УНА:

Цимаш ме годинама... Сад си нашао да ми кажеш да будем ту за тебе!!!

МАРКО:

Добро, није крај света! Слушај, проћи ће све ово и...

УНА:

И шта? Шта онда?

МАРКО:

Дај, не ради ми то. Сјебан сам, јеботе... Сјебан сам.

МАРКО скрхан седне крај Униних ногу.

МАРКО:

Слушај... Ово знаш само ти и нико више...

УНА:

Почаствована сам...

МАРКО:

Нагузио сам се, сад плаћам... Нико од пријатеља није знао. Нико.

УНА:

Којих пријатеља? Не сећам се да си ми помињао иједног пријатеља...

МАРКО:

Добро, нисам ти помињао зато што... Зато што сам неко време морао да избегавам своје пријатеље... Зато што сам...

УНА:

Када смо почели, рекао си да тај свет постоји само за нас и да нећеш допустити да клице улазе споља. А долазио си увек са неким мрачним лицем, мирисом неке тескобе и... ја сам све то упијала у себе а ти би одлазио препорођен. Ја бих, ноћу, регенерисала своја ткива и будила бих се као нова, али увек помало тужна јер... јер тај циклус, тај перпетуум мобиле... није водио никуда. А љубав некуд мора да води...

МАРКО:

Нисам ја сада овде због те кинте... Нисам. Пао сам због нечег сасвим другог. Нечег што сам тада морао да радим. А онда сам осетио укус моћи, па нисам више морао него сам хтео. Ето.

УНА:

...макар то нешто куда љубав води било и смрт.

МАРКО:

Слушаш ли ти мене уопште! Можда су то биле гадне ствари, страшне ствари, а ја сам једноставно заволео да их радим, уживао сам у томе, Уна! Не капираш, не можеш да укапираш јер тада ниси била део тога, тада си била сувише млада да би могла да будеш део тога и.... Сјебан сам...

УНА:

Рекао си да ћеш изаћи.

МАРКО:

Можда никад нећу изаћи. Само хоћу да знаш због чега је. Хоћу да знаш да није због кинте...

УНА:

Него због идеје?

МАРКО:

Због страсти. Због маније. Због перверзног уживања. Како сам волео да их туку! А веровали су ми. Нису ни помислили да сам једноставно прешао на другу страну. Нису могли ни да сањају да сам ја кумовао томе да их пребијају. Руку по руку. Ребро по ребро. Бубрег по бубрег. Аркаду по аркаду. А ја бих стајао у гомили с некима од њих и гледао док их туку, и псовао гласно пендреке, а знао сам да је то због мене. Не, немој да мислиш да ја у почетку нисам веровао. Веровао сам, много сам веровао да свет може да се мења, а онда сам схватио да ја нисам Сизиф...

УНА:

'Једино питање које филозофија треба да поставља је питање...'

МАРКО:

Не могу да се убијем јер хоћу да окајем!

УНА:

Коме, мени?

МАРКО:

Хоћу све да знаш, знам да је себично, али мораш све да знаш, да бисмо заједно изашли из овога... То је у ствари било једно велико искушење, тај протест био је искушење само за мене. Ти нерви који се цепају, моји нерви, тај двоструки плес на жици. Ја сам тада постао оно што сам. Ја сам тај, последњих десет година! Јесте, уживао сам јер сам одабрао тада најлепшу девојку на протесту, јер сам само њу хтео да спасем, уживао сам у том трофеју, али више не могу да је гледам у својој кући јер ме непрестано подсећа на то ко сам ја у ствари!

УНА:

Ти си тукао све те људе, ти си био сви они који носе маске да би могли да туку људе...?

МАРКО:

ЈА! Уживао сам кад су олешили оног типа, оног феноменалног фотографа. Стално сам га пратио, био сам опседнут његовим талентом, рекао сам 'Њега хватајте, зајебан је!' Имао је муда, јеботе, оволика муда, а клинац! Пет дана је лежао у мурији са испребијаним бубрезима, а ја сам хтео да тражим још, али морали да га пусте... Пишао је крв. И кад је изашао, славили га као хероја.

УНА:
Фотограф?

МАРКО:
Сад све знаш. Сад буди уз мене. (шапуће) Буди уз мене, молим те... Можда ме никад и не пусте, али обећај да ћеш... бити ту...

УНА:
Фотограф...

УНА тихо јеца. Непомична је као лутка док је МАРКО лагано разодева и с леђа започиње секс. Секс је кратак, као катарзични моменат са мушким сузама, нешто као круна Марковог признања. Уна седи на ивици кревета и одсутно се закопчава, не погледавши га.

УНА:
Путујем за седам дана...

МАРКО:
Молим???

УНА:
Путујем.

МАРКО:
Нисам добро чуо. Шта си рекла? Идеш негде? Шопинг неки, је л'да? ОК, рећи ћу да ти се спреми неки кеш. Иди смири се негде на пар дана, купи пар крпица, шта знам... онда излазим одавде па ћемо... па ћемо... Заједно ћемо наћи неки леп стан. Ето. Рекао сам.

УНА:
Заувек.

МАРКО јој седа иза леђа и лагано је љуби у врат.

МАРКО:
'Заувек'. Како тешка реч. Служи само за литературу.
Евентуално за неки треш филм.

УНА:
Видећеш.

МАРКО:
Баш да видим.

УНА:
Да се никад не вратим. И не брини. Изаћи ћеш. Или нећеш.
Уосталом, питај мачку.

Једначина 15.

HAVE I TOLD YOU LATELY THAT I LOVE YOU

РАТКО дочекује ТИЈАНУ на вратима.

РАТКО:
О, па то мора да се прослави! Бејлиз? Бело вино? Можда
апсинт?

ТИЈАНА:
Не знам. Нешто што споро убија.

РАТКО доноси зелену боцу са апсинтом и чаше. Фламбира шећер и
припрема апсинт.

РАТКО:
И кад почиње докторат?

ТИЈАНА:
За пола године...

РАТКО се спрема да шкљоцне фотоапаратом.

РАТКО:
Само секунд, да те ухватим...

ТИЈАНА:
Не могу данас. Не могу то.

РАТКО:
ОК, може само портрет па...

ТИЈАНА:
Знаш да може све сем портрета. Ја сам ипак терапеут. Мало је бизарно да сви гледају моје лице на изложби.

РАТКО:
Не лице, само детаљ. Око. А не видим у чему је проблем да данас радимо само руке. Или стопала.

ТИЈАНА:
Не разумеш. Не знам како да ти кажем али...

РАТКО:
Хоћеш да окренем главу? Хоћеш да станем иза тебе?

ТИЈАНА:
Не. У питању је...

РАТКО:
Капирам. Нелагода због путовања.

ТИЈАНА:
Не путујем ја нигде.

РАТКО:

Онда да то прославимо?

ТИЈАНА:

Не знам. Не идем. Решила сам да покушавам док не успем да затрудним. Па сам мислила да...

РАТКО:

Реци, Тијана...

ТИЈАНА ставља тамне наочаре за сунце, и скуп се на крају софе.

ТИЈАНА:

Ако се ти слажеш, наравно...

РАТКО:

Нешто си зајебала?

ТИЈАНА:

Не, бојим се да нешто не зајебем... Пријатељство... да не зајебем... Хоћеш да будеш... (испија гутљај) Хоћеш да покушаш да будеш... (испија и даље)

РАТКО јој прилази, скида јој наочаре, као да жели да је пољуби, дуго гледају једно друго.

ТИЈАНА:

Молим те...

РАТКО:

Никада не бих могао да разлучим да ли ми је драго што жена коју волим остаје овде или ми је лоше што остаје. И што тражи да будем отац њеног...

ТИЈАНА:

Рекао си 'коју волим'?

РАТКО:

Али изгледа да баш сада нећу моћи... Да си ме питала раније...

ТИЈАНА:
Молим? Зашто нећеш моћи?

РАТКО:
Једна мала уметничка интервенција на телу... Ништа специјално...

ТИЈАНА:
Ратко! Погледај ме!!!

РАТКО:
У понедељак... Оба бубрега.

ТИЈАНА:
Хеј бре!!! Шта се десило? Зашто ми ништа не говориш?

РАТКО:
А ако операција не успе, мора трансплантација. И на нађем донатора. И кинту.

ТИЈАНА:
Зашто ми ништа ниси рекао, идиоте!!! Кад си мислио да ми кажеш???

ТИЈАНА га удара шакама по грудима док он покушава да је загрли, и плаче.
Плаче неутешно.

Једначина 16.
Међуигра. Flashback
САМО ПАР ГОДИНА ЗА НАС

УНА и РАТКО су на кревету на спрат који је потпуно огољен, само је остала дрвена конструкција. Седе на горњем кревету и клате ногама. Једу Mc Donald's помфрит. Време је садашње. Одрасли су.

УНА:

Када кромпир проклија
подсећа на крабине зглавке.
Грозим се те ружичасте структуре.
Ужасава ме тело крабе
тај перверзни ход постранце.

РАТКО:

Када кромпир проклија
то значи да је прошло сувише времена.
Зима је давно минула
а он је остао заборављен у остави.

УНА:

У оставу се одлажу потребне ствари.
А не оне које заувек остављамо.

РАТКО:

Кромпир
тај скробни бог континенталаца.
Сиротињска неминовност.
Кулинарски неутралац и камелеон.

УНА:

Бесконфликтан.

РАТКО:

Незахтеван.

УНА:

Шлепује се уз гозбе за непца.
Досадни прилепак.

РАТКО:

Попуњавач рупа.
За разлику од свог рођака, sweet potato
континентални грбавац нема антиоксидансе, обиље
витамина А, бетакаротен, бакар и манган...

УНА:

Када сам први пут чула реч 'бескомпромисан'

покушала сам да је визуализујем да бих је лакше упамтила.
Дала сам јој препознатљиву мелодију –
БЕСКРОМПРОМИСАН замишљајући усамљену браон
кртолу.

РАТКО:
Мусака.

УНА:
Кромпируша.

РАТКО:
Помфрит.

УНА:
Пекарски.

РАТКО:
'Полице' у рерни.

УНА:
Рестовани.

РАТКО:
Кромпир-салата.

УНА:
Пржени млади у пролеће.

РАТКО:
Када кромпир проклија
то је вапај за неким новим, другим животом
молба за поправни.
Те гротескне крабине ножице
као лабудова песма
као први и последњи покушај да се прохода
измести из земље
из-земљи
ископа...

УНА ставља главу РАТКУ и крило и плаче.

Једначина 17.
WE CAN WORK IT OUT

АЛЕКСАНДАР масира ТИЈАНУ која лежи на кревету за масажу.

АЛЕКСАНДАР:

Не разумем зашто толико инсистираш... Јесте мало необично што испаде да обоје знамо Ратка...

ТИЈАНА:

Треба да коначно покупим све коцкице свог живота.

АЛЕКСАНДАР:

Мислио сам да си их већ покупила кад тако савршено можеш да крпиш туђе. Добро, његова млађа сестра има тог типа са којим је три године и који је излуђује својим понашањем... Велика фаца у бизнису и политици. Уме да буде и бескрајно нежан и посесиван и агресиван, а боји се напуштања. Склон је ексцесима. Ненормално интелигентан.

ТИЈАНА:

Бордерлајн...

АЛЕКСАНДАР:

Молим?

ТИЈАНА:

Бордерлајн поремећај личности. Између неурозе и психозе.

АЛЕКСАНДАР:

Ожењен, наравно. Али, заглавио у затвору...

ТИЈАНА:

Добро, доста...

АЛЕКСАНДАР престаје са масажом, ТИЈАНА устаје са кревета и облачи се.

АЛЕКСАНДАР:

Јер је, у ствари... Мада прича мени звучи мало невероватно, не могу да верујем да неко може да буде такав монструм...

ТИЈАНА:

Престани, молим те...

АЛЕКСАНДАР:

Шта није у реду? Јеси добро?

ТИЈАНА:

Опет хормони... Овулација... Безвезе...

АЛЕКСАНДАР:

А како је то кад ти се у телу дешава овулација?

ТИЈАНА:

Ма, ништа, него... Увек помислим - још једна јајна ћелија ће умрети...

АЛЕКСАНДАР:

Толико желиш дете?

ТИЈАНА немо климне главом.

АЛЕКСАНДАР:

Слушај... Знам да ће ти можда бити глупо јер се можда више никада нећемо видети. Ја идем у Сан Франциско и... Ко зна... Можда постанем и порно стар! Зезам се... Не, мислио сам... мислио сам да... наравно, ако се слажеш... и ако не нађеш никог да...

ТИЈАНА:

Двадесет четири сата траје овулација...

Fade out.

Једначина 18.
SISTER OF NIGHT

ТИЈАНА замишљено хода укруг поред кауча за анализу. Улази УНА и седа на кауч.

ТИЈАНА:
Одрасла си.

УНА:
Генерација 3. Теби је лице све строжије.

ТИЈАНА:
Од нечега мора да се живи.

УНА:
Да, па ти си докторка за душу. Имаш пуно пацијената?

ТИЈАНА:
Клијената. Не више.

УНА:
Мој пријатељ је долазио код тебе...

ТИЈАНА:
Мислим да бих сазнала за тебе и Марка и да ми није Александар... твој пријатељ... рекао...

УНА:
Ја сам некако мислила да ти то већ знаш, да си знала од почетка... А ти у ствари не знаш нешто много горе... не знаш да је човек с којим живиш умало убио човека који ти је најбољи пријатељ...

ТИЈАНА:
И то знам. Синоћ ми је јавио телефоном.

УНА:

Човек с којим живиш замало није убио човека који ти је најбољи пријатељ...

ТИЈАНА:

Не разумем како можеш тако хладно да говориш о... о... о свом љубавнику и о свом брату. Мисаони ток потпуно одвојен од емоција. Као да се не дешава теби...

УНА.

Не знам, ти си шринк, ти ми реци... Ваљда зато што се много плашим.

ТИЈАНА:

То је можда најздравија људска емоција. Хтела сам да ти кажем да...Немамо...немам више ни кинте, а...

УНА:

Имам ја, не брини. Ионако је то у ствари твоја кинта...

ТИЈАНА:

Хоћу да некако помогнем.

УНА:

Не брини. У реду је. Имамо донатора.

Једначина 19. AND NOTHING ELSE MATTERS

ТИЈАНА лежи на гинеколошком кревету, раширених ногу, стомака прекривених зеленим платном. На рикванду, на видео-биму, увећани ултразвучни интраутерални снимак фетуса. Чује се звук откуцаја бебиног срца и покретања интраутералне течности. Тијана плаче од олакшања.

Fade out.

Једначина 20.
SAFE FROM HARM

Полумрак.
Fade in.

УНА и РАТКО леже на болничким операционим креветима, прикачени на инфузију, једно поред другог. На рикванду, на видео-биму, увећани рендгенски снимци бубрега, мултиплицирани у великом броју, обасјани аветињски плавичастом светлошћу. Светло постаје све јасније . УНА и РАТКО отварају очи, погледају се и лагано осмехну једно другом.

УНА:
"Supercalifragilisticexpialidocious!"

Епилог.
ALL THE THINGS THAT I'VE DONE

МАРКО седи на затворском кревету.

МАРКОВ OFF: (на немачком иде 'испод' српског језика)

Hat man dieses ganze System eine Stunde lang sich selbst überlassen, so wird man sich sagen, daß die Katze noch lebt, wenn inzwischen kein Atom zerfallen ist. Der erste Atomzerfall würde sie vergiftet haben. Die Psi-Funktion des ganzen Systems...

Ако бисмо оставили цео тај систем сат времена, могли бисмо рећи да је мачка жива ако у међувремену ниједан атом не почне да се распада. Први атом који би се распао, отровао би је. У Шредингеровој једначини, Пси функција читавог система би то изразила кроз живу и мртву мачку (извините на изразу) измиксану или расточену на једнаке делове.

Типично за ове случајеве је да неодређеност, која је у почетку ограничена на атомски ниво, постаје макроскопска неодређеност, и тада се може решити директним посматрањем. И то нас спречава да тако наивно прихватимо као валидан 'замагљени модел' за представљање стварности. У себи он не би требало да отелотворава ништа нејасно или контрадикторно. Постоји разлика између фотографије 'из руке', тачније, неоштре фотографије, и јасног фотографског снимка облака или магле.

МАРКО:

Фотографије... Фотографије 'из руке'... Јасан снимак облака или магле...

МАРКО размотава завежљај и вади пиштољ.

Мрак
Пуцањ.
КРАЈ